

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318205421
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318205421.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v spore žalobkyne: W. I., nar. XX.XX.XXXX, H. XXXX/XX, XXX XX C. M., zastúpená: Občianske združenie Riešime a vyriešime, IČO: 52 152 316, Veľké Úľany, Kaplnská 1218/19, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený splnomocnenkyňou: JUDr. Andrea Cviková s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o neplatnosť dohôd o zrážkach zo mzdy, o neplatnosť právnych úkonov a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 8C/26/2018-288 zo dňa 26. septembra 2019, vo výrokoch I., II., IV., V. a VI. , takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. o určení neplatnosti zmlúv, II. o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv, IV. o vydanie bezdôvodného obohatenia, V. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a VI. o náhrade trov konania **r u š í a v e c m u v r a c i a** v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie výrokom I. súd určil, že zmluvy o úvere č. 8100038361 zo dňa 21.7.2011, 8500015938 zo dňa 28.9.2012, 8500022055 zo dňa 28.2.2013 sú neplatné, výrokom II. určil, že zmluvy o úvere č. 8500086066 zo dňa 22.10.2014, 8500086067 zo dňa 22.10.2014, 8500107244 zo dňa 13.3.2015 sú bezúročné a bez poplatkov, výrokom III. určil, že Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500107244 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 17.3.2015, Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500086067 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 22.10.2014, Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500015938 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 28.9.2012, Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500086066 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 22.10.2014, Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500022055 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 28.2.2013, Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8100038361 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 21.7.2011 sú neplatné. Výrokom IV. titulom bezdôvodného obohatenia uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.908,82 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom V. súd návrh na prerušenie konania zamietol, výrokom VI. rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 2 písm. a), b), d), f), g), i), j), k), o), p), y), § 11 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 21.7.2011 bolo medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8100038361, kde žalovaný vystupuje ako veriteľ a žalobca ako dlžník. Ako to vyplýva zo zmluvy veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.500 Eur. Tento úver sa žalobca zaviazal splácať po dobu 36 mesiacov v mesačných splátkach po 85,15 Eur. Celková čiastka,

ktorú mal dlžník zaplatiť bola stanovená sumou 3.065,40 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola 70% , ročná úroková sadzba úveru bola 70%. Priemerná RPMN za úver bola vo výške 46,56%. Z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že RPMN za úver bol 64,93%, ročná úroková sadzba úveru bola vo výške 70%. Dňa 28.9.2012 bolo medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500015938 kde žalovaný vystupuje ako veriteľ a žalobca ako dlžník. Ako to vyplýva zo zmluvy veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.500 Eur mesačne. Tento úver sa žalobca zaviazal splácať v 36 mesačných splátkach po 85,15 Eur mesačne. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola vo výške 3.065,40 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola vo výške 70%. Ročná úroková sadzba úveru bola 70% . Priemerná RPMN za úver bola 45,60%. Poskytnutá čiastka revolvingu činila suma 858,31 Eur. Aj z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že RPMN bola vo výške 66,39% a že ročná úroková sadzba úveru činila 70%. Dňa 28.2.2013 bola medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500022055 kde žalovaný vystupuje ako veriteľ a žalobca ako dlžník. Ako to vyplýva zo zmluvy veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.500 Eur. Tento úver sa žalobca zaviazal splácať po dobu 36 mesiacov v mesačných splátkach po 85,15 Eur mesačne. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola 3.065,40 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola 70%. Ročná úroková sadzba činila 70%. Priemerná RPMN bola 47/29%. Poskytnutá čiastka revolvingu bola 858,31 Eur. Celková čiastka pri revolvingu, ktorú musel dlžník zaplatiť bola 2.043,60 Eur. Predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu bola 60,27% ročná úroková sadzba revolvingu bola 68,44%. Z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že RPMN za úver je 67,95% a že ročná úroková sadzba úveru je 70%. Dňa 22.10.2014 bola medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500086066, kde žalovaný vystupuje ako veriteľ a žalobca ako dlžník. Ako to vyplýva zo zmluvy veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.500 Eur. Tento úver sa dlžník zaviazal splácať po dobu 42 mesiacov, keď mesačná splátka činila 47,43 Eur. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola 2.142,06 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola 26,17%. Ročná úroková sadzba úveru bola 15,08%. Priemerná RPMN za úver bola 44,06%. Poskytnutá čiastka revolvingu bola 1.500 Eur. Poplatok za poskytnutie revolvingu bola 150 Eur. Aj z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že RPMN za úver je 25,66% a že poplatok za poskytnutie revolvingu je 150 Eur. Dňa 18.10.2014 bolo medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 8500086067, kde žalovaný vystupuje ako veriteľ a žalobca ako dlžník. Z úverovej zmluvy bolo zistené, že veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.500 Eur, ktorý sa dlžník zaviazal splácať po dobu 42 mesiacov vo výške 47,43 Eur a v prípade uzavretia Dohody o poskytnutí služby vo výške 81,99%. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola 2.142,06 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola 26,17 Eur. Ročná úroková sadzba bola 18,08%. Priemerná RPMN za úver bola 44,06%. Poskytnutá čiastka revolvingu bola 1.500 Eur. Poplatok za poskytnutie revolvingu bol 150 Eur. Z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu je 25,66% a poplatok za poskytnutie revolvingu je 150 Eur. Dňa 13.3.2015 bolo medzi sporovými stranami uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 850007244 kde žalovaný vystupuje ako veriteľ a žalobca ako dlžník. Ako to vyplýva zo zmluvy veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 930 Eur. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola 1.277,76 Eur. Predpokladaná RPMN za úver bola vo výške 27,03%. Ročná úroková sadzba úveru bola 17,77%. Priemerná RPMN za úver bola vo výške 34,42%. Poskytnutá čiastka revolvingu bola 930 Eur. Poplatok za poskytnutie úveru bol 93 Eur. Z oznámenia o schválenom úvere vyplýva, že RPMN za úver činila 26,09% a poplatok za úver bol vo výške 93 Eur. Pri všetkých zmluvách bola medzi sporovými stranami uzavretá Dohoda o zrážkach zo mzdy. V týchto dohodách sa uvádza: „Spoločnosť bude mať (má) voči dlžníkovi pohľadávku, ktorá vznikne tým, že spoločnosť poskytne dlžníkovi na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru úver.“

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že zmluvu je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. V predmetnej veci nie je sporné, že úver poskytnutý strane žalobcu dňa 21.7.2011, 28.9.2012, 28.2.2013 bol úročený úrokovou sadzbou 70%. Toto vyplýva zo samotných zmlúv. Taktiež nie je sporné, že v čase poskytnutia úveru dňa 21.7.2011 bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby pre podobné typy úverov, ktoré poskytovali obchodné banky 12,86%. Pri úvere zo dňa 28.9.2012 bola táto úroková sadzba 12,93% a pri úvere zo dňa 28.2.2013 bola úroková sadzba bánk 13%. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Súd poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v spore sp. zn. 6Co 59/2014 zo dňa 28.4.2015, Krajského súdu v Košiciach sp. 6Co 623/2014 zo dňa 21.4.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co 298/2014 zo dňa 21.10.2015. Čo sa týka Všeobecných zmluvných podmienok na ne sa môže prihliadať iba za podmienky, že sú podpísané inak nenapĺňajú podmienku predpísanej písomnej

formy (viď rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.2.2015 sp. zn. 6Co 396/2014). Predmetná zmluva neobsahuje ustanovenia týkajúce sa nesplácania spotrebiteľského úveru, splatenia úveru pred lehotou splatnosti. V danom prípade VOP nie sú žalobcom podpísané resp. nevyplýva to z vykonaného dokazovania.

Čo sa týka dohody o poskytnutí služby toto za neprijateľnú zmluvnú podmienku už určil Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 24.2.2016 sp. zn. 15Co 39/2016. Obdobne rozhodol Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí zo dňa 21.11.2012 sp. zn. 18Co 109/2011.

Žalovaný so žalobcom uzavrel dohodu o poskytnutí služby, ktorá je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, ako aj v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a občianskym zákonníkom. Jedná sa tu o navýšenie nákladov spotrebiteľa. Uvedené navýšenie nie je žiadnym spôsobom odôvodnené v dohode o poskytnutí služby, nie je odkaz na žiadny sadzobník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Dohoda o poskytnutí služby má povahu formulára a je do nej vpísaná celková odmena za službu. Fiktívne plnenie jedná sa o navýšenie nákladov spotrebiteľa o 107,52%. Uvedené navýšenie nie je žiadnym spôsobom odôvodnené v dohode o poskytnutí služby nie je odkaz na žiadny sadzobník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Dohoda o poskytnutí služby má povahu formulára a je do nej vpísaná celková odmena za službu. Fiktívne plnenie veriteľa nie je plnením ktoré slúži záujmom spotrebiteľa ale naopak plnením slúžiacim záujmom veriteľa. Spotrebiteľovi sú na základe dohody o poskytnutí služby vnútené služby o ktoré vôbec nepožiadaval a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo čo mu nebolo dodané. Dohoda o poskytnutí služby predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná. V tomto smere sa vyjadril Krajský súd Banská Bystrica vo svojom rozhodnutí zo dňa 24.2.2016 spis. Zn. 15Co/39/2016. Obdobné poplatky ktoré súvisia so zmluvou sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Vyplýva to aj z rozhodovacej praxe súdov (KS Prešov, spis.zn. 18Co/109/2011, KS Trnava spis.zn. 10CoE/313/2010).

Dohoda o poskytnutí služby nemá žiadnu hodnotu a slúži najmä záujmom veriteľa ktorý takýmto spôsobom obchádza zákon a chce získať prospech na prípadnej platobnej neschopnosti dlžníka, keďže zákon v prípade spotrebiteľa umožňuje len zákonný úrok z omeškania, a ten je v podstatne nižšej výške ako požadovaný poplatok. Takto je spotrebiteľ len zavádzaný, že dostáva nadštandardné doplnkové služby v jeho prospech.

Pri zmluve č. 8500086036 zo dňa 22.10.2014 žalovaný deklaroval, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500 Eur. V skutočnosti však poskytol úver vo výške 1.350 Eur. Táto suma prišla na účet žalobcu. V takomto prípade pri splatenej sume 2.142,06 Eur je RPMN vo výške 35,67 % a nie ako je uvedené v žiadosti o úver 26,17% alebo v údají o schválenom úvere kde je uvedené, že RPMN je 25,66%. Pri zmluve č. 85001086067 zo dňa 22.10.2014 žalovaný deklaroval, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500 Eur. V skutočnosti však poskytol úver vo výške 1.350 Eur. Táto suma prišla na účet žalobcu. V takomto prípade pri splatenej sume 2.142,06 Eur je RPMN vo výške 35,67% a nie ako je uvedené v žiadosti o úver 26,17% alebo v údají o schválenom úvere kde je uvedené, že RPMN je 25,66%. Pri zmluve č. 8500107244 zo dňa 13.3.2015 žalovaný deklaroval, že poskytne úver vo výške 930 Eur. V skutočnosti však poskytol úver vo výške 837 Eur, keď táto suma prišla na účet žalovaného. V takomto prípade pri splatenej sume 1.277,76 Eur je RPMN vo výške 37,04 % a nie ako je uvedené v žiadosti o úver 27,03% alebo ako je uvedené v schválenom úvere 26,09%.

Vo všetkých troch zmluvách (8500107244, 8500086066, 8500086067) je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný poplatok za poskytnutie úveru odpočítal od úveru a o túto sumu krátil žalobcovi úver, pričom poplatok za úver duplicitne účtoval žalobcovi, čo vyplýva zo sumy, ktorú mal žalobca celkom zaplatiť.

Dôsledkom porušenia povinnosti žalovaného je bezúročnosť o bezpoplatkovosť úveru. Tu odkazuje súd na ustanovenie §-u 11 ods. 1 písm. d) kde sa uvádza, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere, je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Súd môže oprávnenne konštatovať, že zmluvy č. 8100038361, 8500015938, 8500022055 sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi pre úžernickú úrokovú mieru, čo už bolo konštatované súdmi vyšších inštancií a ktoré boli citované v tomto rozsudku.

Čo sa týka zmlúv č. 8500086067, 8500107244, 8500086066, tak tieto zmluvy sú bezúročné a bezpoplatkové pre chybné vypočítanú RPMN v neprospech spotrebiteľa.

Pri zmluve 8100038361 celkovo zaplatená suma činila 5.738,05 Eur. Úver poskytnutý žalovaným bol 1.500 Eur a teda bezdôvodné obohatenie je 4.238,05 Eur. Pri zmluve č. 8500022055 bolo zaplatených 2.476,24 Eur, úver bol 1.500 Eur a bezdôvodné obohatenie je 976,24 Eur. Pri zmluve č. 8500086066 bolo zaplatené 1.631,75 Eur, úver bol 1.350 Eur a bezdôvodné obohatenie je 611,75 Eur. Pri zmluve č.

8500086067 bolo zaplatených 1.859,57 Eur úver bol 1.350 Eur a bezdôvodné obohatenie je 611,75 Eur. U zmluvy 8500015938 bolo zaplatených 4.643,50 Eur, úver bol 1.350 Eur a bezdôvodné obohatenie je vo výške 3.293,50 Eur. Pri zmluve č. 85000107244 bolo zaplatených 1.116,71 Eur, úver bol vo výške 837 Eur, bezdôvodné obohatenie je vo výške 279,71 eur.

Neobstojí námietka premlčania, nakoľko na daný prípad sa vzťahuje 10 ročná premlčacia doba. Žalovaný pri svojej podnikateľskej činnosti ktorou je poskytnutie úveru je povinný postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu z predmetu svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Vzhľadom na uvedené sa vzniknuté bezdôvodné obohatenie žalovaného považovalo za úmyselné, pri ktorom platila desať ročná objektívna premlčacia doba.

Súd sa nezaoberal v rámci hospodárnosti konania všetkými námietkami sporových strán vzhľadom na to, že pre právne posúdenie veci súdu postačovalo zistenie o neplatnosti zmlúv resp. o bezpoplatkovosti a bezúročnosti zmlúv. Podľa § 162 ods. 3 C.s.p. súd zamietol návrh na prerušenie konania vzhľadom na to, že pre prerušenie konania nebol dôvod.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

5. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný v rozsahu výrokov I., II., IV., V. a VI. Napádaný rozsudok je nepreskúmateľný, arbitrárny čo do záverov súdu, ktoré viedli k rozhodnutiu, ďalej pre absenciu preskúmateľných právnych záverov a tiež pre evidentné porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie napríklad pri rozhodnutí vo výroku IV. o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie v sume 9.908,82 Eur sa žiadnym spôsobom nezaoberal vyjadrením žalovaného, ktorý opísal a preukázal, aké sumy boli čerpané pri tom - ktorom úvere a z ktorého opisu vyplýva, že ani pri správnom závere o vzniku obohatenia nemôže byť jeho výška tak ako to uvádza súd prvej inštancie. Konkrétne (ako príklad tohto tvrdenia) v bode 68. odôvodnenia rozsudku súd uviedol, že „Pri zmluve 8100038361 celkovo zaplatená suma činila 5.738,05 Eur. Úver poskytnutý žalovaným bol 1.500 Eur a teda bezdôvodné obohatenie je 4.238,05 Eur.“ Pritom, ako to vyplýva z bodu 18. žalovaný uviedol a preukázal, že v prípade uvedenej zmluvy žalovaný vyplatil spolu 2.723,43 Eur (titulom úveru a revolvingu), čiže obohatenie žiadnym matematickým spôsobom nemôže vychádzať v sume 4.238,05 Eur. To isté platí aj pre zmluvu č. 8500015938 a 8500022055.

Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal procesnou obranou žalovaného, a to nielen v zmysle špecifického vyhodnotenia toho - ktorého argumentu, ale ani v rámci všeobecnej povinnosti súdu odôvodniť rozhodnutie na základe všetkých skutočností uvedených v priebehu konania. Rozsudok sa už len z tohto pohľadu javí jednostranne a nespĺňa požiadavky podľa § 220 ods. 2 CSP, ktorý súdu ukladá povinnosť vypořadat' sa so všetkými skutočnosťami, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie. Ak pre rozhodnutie bolo relevantné posudzovať výšku splatenej sumy a výšku vyplatených súm, potom je logické, že súd nemôže vychádzať len zo sumy 1.500 Eur, ale má vychádzať zo všetkých plnení poskytnutých na základe tej - ktorej zmluvy. Preukázané ich mal. Rovnaké nedostatky napádaného rozsudku je možné identifikovať aj pri zmluvnom vzťahu č. 8500015938 a 8500022055. Z napádaného rozsudku teda nie je zistiteľné, či sa konajúci súd vôbec procesnou obranou žalovaného zaoberal, ako ju vyhodnotil. Súdom prijaté skutkové závery vychádzajú iba z automatického prevzatia tvrdení žalobcu bez toho, aby boli nesporné. Žalovaný predložil prehľad platieb na preukázanie tvrdení o rozsahu vyplatených súm. Okresný súd tento dôkaz, rovnako ako ostatné tvrdenia a vyjadrenia, nebral do úvahy, bez akéhokoľvek odôvodnenia. Pri posúdení námietky premlčania súd odkázal na to, že v prípade žalovaného ide o úmyselne získané bezdôvodné obohatenie, čo odôvodnil všeobecným odkazom na podnikateľské postavenie žalovaného. V konaní nebola preukázaná žiadna skutková okolnosť, ktorá by umožnila právny záver o úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Samotné podnikateľské postavenie žalovaného nezakladá v žiadnom prípade samo o sebe dôvod pre záver, že ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, čo konštatoval v uznesení sp.zn. 1Cdo/238/2017 aj Najvyšší súd SR.

Súd prvej inštancie nepreskúmateľným spôsobom pristúpil aj k určeniu právnych noriem, v zmysle ktorých vec posudzoval. Konkrétne poukazuje, že namiesto aplikácie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka upravujúceho špecificky otázku maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery odkazuje súd na všeobecné ustanovenie o dobrých mravoch resp. o neplatnosti právneho úkonu na základe záveru, že výška odplaty je dohodnutá neplatne. Ak je raz určená osobitná právna úprava, ktorá určitú otázku reguluje špecificky (či má povahu *lex specialis*), potom nie je možné uprednostniť všeobecnú úpravu (*lex generalis*). Toto súd prvej inštancie nielen že nerešpektoval, čo je dôvodom vecnej nesprávnosti rozsudku, ale ani neobjasnil, prečo namiesto špecifickej/špeciálnej právnej úpravy

odkazuje na všeobecnú úpravu. Žalovaný síce nemá zákonný nárok na to, aby súd aplikoval ním označenú právnu úpravu, avšak má ústavné právo poznať dôvod, pre ktorý v jeho veci rozhodujúci súd postupuje tak, že nerešpektuje základné interpretačné pravidlo *lex specialis derogat lex generalis*. Právom sporovej strany je poznať dôvody, pre ktoré sa tento princíp výkladu a aplikácie práva nerešpektuje. Z rozsudku sa javí a možno sa domnievať, že to súvisí so zvolenými citáciami iných súdnych rozhodnutí (ktorých skutkovú podobnosť s prejednanou vecí súd prvej inštancie neskúmal vôbec). V prejednávanvej veci ide o posúdenie vzťahu § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vs. § 39 v spojení s § 3 Občianskeho zákonníka. Dôvodil citáciou § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16 bod 20, 24 a 25. Uvedené požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia napádaný rozsudok nespĺňa. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s argumentmi žalovaného o rozsahu vyplatených súm (čo má bezprostredný súvis aj pre rozhodovanie o výške nároku), odôvodnil rozhodnutie všeobecným spôsobom nemajúcim k prejednávanvej veci žiadnu skutkovú súvislosť a spojitosť (napríklad v otázke premlčania súd dokazovaním nemá za preukázané nič, čo by svedčalo o úmysle obohatiť sa) a rovnako je nepreskúmateľným aj prístup k výkladu a aplikácii právneho poriadku. Pochybnosti o porušení princípu výkladu *lex specialis derogat lex generali* vo vzťahu k aplikovanej právnej norme a opomenutej právnej norme treba považovať za natoľko závažné a súčasne pre posúdenie dôležité, že vedie k pochybnostiam o rozsudku nielen v rovine zákonnosti, ale aj v rovine ústavného práva na spravodlivý súdny proces. Svojvoľný a nepreskúmateľný výber právnej normy za situácie, kedy je zrejme že existujú pre konkrétnu otázku aj osobitné právne normy špeciálne určené práve na jej posúdenie je dôvodom, pre ktorý možno mať za sporné zachovanie princíпов spravodlivého súdneho procesu.

Odvolateľ tvrdí, že argument sporovej strany o tom, že žalobca nemal napríklad zo zmluvy č. 8100038361 prospech 1.500 Eur, ale 2.723,43 Eur bol natoľko zásadný pre rozhodovanie o nároku na zaplatenie, že súd prvej inštancie ho nemôže objektívne nezohľadniť. Navyše za stavu, kedy ani žalobca sumu 2.723,43 Eur vôbec nespochybnil. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyrovnal s argumentmi žalovaného. Žalovaný namieta závery súdu týkajúce sa vznesenej námietky premlčania, pretože skutočnosti uvádzané súdom nemajú oporu ani vo vykonanom dokazovaní, a ani v zákone. Poukázal na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo 238/2017. Okrem všeobecných a s vecou nesúvisiacich záverov súdu nie je z rozsudku zistiteľné, na základe akých skutkových okolností, ktoré boli v konaní dokázané, mal súd ustálené, že žalovaný konal v úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Vyššie uvedené konštatovala aj súdna prax, kedy napríklad podľa rozsudkov Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 14Co/530/2015, sp.zn. 14Co/637/2015, sp.zn. 16Co/746/2015, Krajského súdu v Žiline, č.k. 9Co/516/2015. V konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by mohli založiť vecne správny skutkový záver o existenciu úmyslu získať bezdôvodné obohatenia a teda ktoré by po právnej stránke umožňovali prijať záver o 10 - ročnej premlčacej doby.

Žalovaný napáda ako nesprávne a zákonu odporujúce závery súdu a aj samotný výrok I. o tom, že zmluvy č. 8100038361, 8500015938 a 8500022055 sú neplatné z dôvodu výšky úrokovej sadzby. Odôvodnenie rozsudku spočíva v tom, že súd vzal do úvahy priemernú úrokovú sadzbu bánk, tú porovnal s úrokom v zmluve a konštatoval jej neplatnosť. Odhliadnuc od faktu, že súd prvej inštancie si ani nezrejmal, či banková úroková sadzba je stanovená rovnakým spôsobom, ako tá, ktorá je uvedená v tej - ktorej zmluve (čo nie je zanedbateľná otázka, pretože ten istý úver a s rovnakou sumou, o ktorú sa preplatí, bude mať dve navzájom rôzne úrokové sadzby len v závislosti od toho, či sa počíta táto úroková miera ako jednoduché percentuálne vyjadrenie úroku za jeden rok v pomere k istine úveru, alebo sa počíta prostredníctvom tzv. zloženého úročenia alebo iným spôsobom, pričom existuje viacero legitímnych spôsobov výpočtu) je dôležitý aj fakt, že súd prvej inštancie pre svoje závery nemá oporu v žiadnom zákone. V čase uzavretia zmluvy č. 8100038361, 8500015938 a 8500022055 platila táto úprava prípustnej odplaty za spotrebiteľské úvery (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v relevantnom čase). Finančným trhom nie sú len banky, čiže Občiansky zákonník výslovne určil, že nie je možné len porovnávanie s bankovými úrokovými sadzbami. Súdu predložil prehľad maximálnych odplát v čase uzavretia tej - ktorej zmluvy. Okrem faktu, že argumentácia žalovaného bola v celom rozsahu a pomerne zjavným spôsobom prehliadnutá, je nutné poukázať na fakt, že povinnosťou konajúceho súdu bolo uvedené zákonné ustanovenie použiť *ex offo*. Súd prvej inštancie sa teda dopustil podstatného pochybenia pri svojom rozhodovaní, pretože na túto úpravu neprihliadal z úradnej povinnosti (keďže už teda vyjadrenie žalovaného nebral vôbec do úvahy). Rozhodovanie na základe nepodložených dôvodov a v rozpore so zákonom je nezákonným od počiatku. Jediným údajom o priemernej odplate na finančnom trhu ako celku bol údaj o priemernej RPMN určovaný Ministerstvom financií SR. Jediným preto, lebo z pohľadu zdroja údajov, na základe ktorých bol určený (vychádzal z údajov od bánk i nebankových subjektov), z pohľadu spôsobu jeho určenia a platnosti (určoval ho ústredný štátny orgán v zmysle

právneho predpisu) a z pohľadu jeho zverejnenia vždy na vopred dané obdobie ide o jediný objektívny a nesporný spôsob, ktorý umožňuje subjektom finančného trhu postupovať podľa vopred jasných a verejných pravidiel. Odkaz na priemerné bankové sadzby, zverejňované ex post, na ktoré ani žiadny zákon neodkazuje, nie je právne relevantným postupom, ide o svojvoľný a nepredvídateľný postup posudzovania prejednávanej veci. To, že postup žalovaného odkazujúci na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nebol svojvoľným, ak postupoval v zmysle tohto ustanovenia, dokumentuje napríklad aj (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v uznesení, č.k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018). Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016.

Súd ďalej uvádza, že v zmluvách je nesprávne určená RPMN. Uvedený záver súdu nemá oporu v dokazovaní (súd nevykonal žiadny prepočet RPMN, žiadny dôkaz ktorý by spĺňal podmienky podľa zákona č. 129/2010 Z.z. a ani sám neuvádza, z akého dôkazu dospel k ním uvádzaným hodnotám, ktoré sa nedajú v žiadnom prípade určiť nielen za správne, ale ani za preskúmateľné). Odvolateľ namieta nesprávnosť záverov súdu, pretože ak súd prvej inštancie vychádza zo záveru, že úverom je vyplatená suma (a nie už suma, ktorá bola započítavaná oproti sume poplatku za poskytnutie úveru), potom by sa so sumou poplatku za poskytnutie úveru nemohlo počítať ani medzi nákladmi (súd tvrdí v bode 63. úplný opak). Podľa úvahy súdu by na jednej strane rovnice na výpočet RPMN mala byť vyplatená suma (čo nemá oporu v zákone, ktorý vychádza zo úveru a nie z vyplatennej sumy), a súčasne na druhej strane poplatok za poskytnutie úveru (ktorý však, ak vychádzame zo sumy vyplatennej čiastky už na strane nákladov by byť nemohol, lebo bol uhradený v rámci započítania). Pravidlo reálnych plnení by malo byť zachované na oboch stranách rovnice, nie iba na jednej. Nie je možné k výpočtu RPMN pristupovať tak, že na jednej strane sa vychádza z poskytnutej sumy, ale súčasne na strane druhej sa medzi náklady radí aj poplatok za poskytnutie úveru (ktorý už bol uhradený, preto došlo k vyplateniu úveru zníženého o sumu poplatku).

Ak súd prvej inštancie nerešpektuje to, že úver bol sčasti poskytnutý v rámci započítania oproti sume poplatku za poskytnutie úveru, ktorý má uhradiť dlžník a sčasti výplatom na účet, potom je otázne, kedy podľa súdu dlžník vlastne poplatok za poskytnutie úveru uhradil. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004). Ak by mal platiť záver súdu, že úverom je to, čo je vyplatené dlžníkovi, potom v prípade účelových úverov (na kúpu nehnuteľnosti, kedy sú prostriedky poukázané tretej strane odlišnej od dlžníka - predávajúcemu nehnuteľnosti, alebo v prípade refinancovania úverov veriteľom z týchto úverov) je vlastne poskytnutým úverom suma nula eur. Týmto deklaruje zjavnú nesprávnosť v rozhodovaní súdu.

Záveru súdu o nesprávnosti RPMN nemajú vecné dôvody, nemajú zákonný podklad, pretože žiadny dôkaz spĺňajúci zákonné požiadavky na výpočet RPMN súd nevykonal a nemal preukázanú nesprávnosť určenia RPMN. Výrok II. napádaného rozsudku je vecne nesprávnym a prijatý na základe sporného procesného postupu.

Výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nemá žiadne odôvodnenie. Nie je zrejmé, o akom návrhu na prerušenie súd konal.

Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podáva žalovaný z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), h) Civilného sporového poriadku. Navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, žalobu zamietne a žalovanému priznal právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov za odvolacie konanie v plnom rozsahu.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že v zmysle § 151 Civilného sporového poriadku popiera, že by v tomto prípade išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Má sa za to, že v podanej žalobe na určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy sa nachádzajú všetky skutočnosti, ktoré opodstatňujú hmotnoprávny nárok vo veci samej. Žalovaný tvrdí, že podanie žalobkyne je neúplné. Tieto tvrdenia žalobkyňa popiera. Súd žiadnym spôsobom žalobkyňu neupovedomil ani nevyzval na opravu, resp. doplnenie predmetnej žaloby, a teda žalobkyňa má za to, že podanie spĺňa všetky požiadavky v zmysle § 132 ods. 1 CSP, a z toho dôvodu teda nemohla byť a ani nebola, porušená zásada rovnosti účastníkov konania. Spotrebiteľských sporoch sa princíp rovnosti zbraní neuplatňuje, čo znamená rovné postavenie, uplatňuje sa princíp ochrany slabšej strany, t.j. spotrebiteľa. Žalovaný mal možnosť využiť svoje prostriedky procesného práva obrany podľa § 153 CSP rovnako ako mal možnosť - sa zúčastniť aj pojednávania. To, že žalovaný nevyužil možnosť zúčastniť sa pojednávania a ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti nemožno považovať za odňatie práva na spravodlivý súdny proces ani porušenie zásady rovnosti. Žalobkyňa má za to, že uniesla dôkazné bremeno, nakoľko prehľad úhrad, doložila do súdneho spisu. Predmetná spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, avšak s poukazom na § 53 ods. 1 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať

ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. K neprijateľným podmienkam, ktoré neboli individuálne dojednané žalobkyňa považuje predovšetkým poplatky (za poskytnutie úveru, dohodu o zrážkach zo mzdy, rozhodcovskú doložku, ako aj absenciu adresy veriteľa na ktorej si spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu či sťažnosť). Samozrejme, že nikto žalobkyňu nenútil k tomu, aby zmluvy uzatvorila, všetky podmienky však mali byť vysvetlené presne tak, ako to ukladá zákon. Žalobkyňa popiera tvrdenia žalovaného, že predmetná úverová zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, práve naopak, v týchto úverových vzťahoch zlyhala odborná starostlivosť zo strany dodávateľa čiže žalovaného, a to s poukazom na § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. K rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo 238/2017 žalobkyňa uviedla, že NS SR pri výklade zákona opomenul logický a slovný výklad, čiže aj keď ide o NS SR, to neznamená, že správne posúdil predmetný zákon, nakoľko, logickým výkladom Zákona v znení zákona č. 279/2017 Z.z. (zákon, ktorým bol novelizovaný zákon č. 129/2010 Z.z.) a zákona v znení do nadobudnutia účinnosti zákona č. 279/2017 Z.z., metódou a contrario (dôkaz opakom, dôkaz z opaku), zákonodarca dospel k záveru, že ak od 01.05.2018 zákonodarca zmenil zákon tak, že nevyžaduje členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, tak do 30.04.2018 takéto členenie požaduje. Ak by totiž členenie nepožadoval ani do 30.04.2018, nemal by dôvod predmetné ustanovenie meniť.

Uvedenou novelou zákona prijatou zákonodarcom zákonom č. 279/2017 Z.z. zákonodarca potvrdil, že do účinnosti novely zákon požadoval členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, a od účinnosti novely zákonodarca od tejto požiadavky upúšťa. Samotný slovenský zákonodarca tak priamo potvrdil, že zákon je v tejto otázke v rozpore so Smernicou a že eurokonformný výklad zákona skrze zásadu zákazu výkladu zákona contra legem nie je možný. Zákon č. 129/2010 Z.z. uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, je zrejme, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová istiny, úrokov a iných poplatkov.

Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor EÚ aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. SDEÚ nerešpektuje vnútroštátne metódy výkladu práva a pokiaľ nie je vnútroštátne právo v súlade s európskym, je to pochybenie štátu a nie občana, preto občan nemôže niesť zodpovednosť a následky za zlyhanie štátu. Na základe vyššie uvedeného žiada odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Žalovaný v replike uviedol, že obsah vyjadrenia žalobkyne nespochybuje podané odvolanie a tam uvádzané výhrady. V súvislosti s tvrdeniami žalobkyne, podľa ktorých mal žalovaný poukazovať na neúplnosť podaní žalobcu uvádza, že takéto vyjadrenia žalovaného (a rovnako ani tvrdenia súvisiace s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) sa v podanom odvolaní ani nenachádzajú a preto nie je zrejme ich súvislosť s podaným odvolaním.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b) d), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Predmetom konania sú nároky žalobcu na určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8100038361, č. 8500022055, č. 8500086066, 8500086067, č. 8500015938, č. 8500107244 je neplatná a že revolvingový úver z uvedených zmlúv je bezúročný a bez poplatkov, a zaplataenie sumy 9.908,82 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Už právoplatným výrokom III. rozsudku súdu prvej inštancie (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie žalobe v časti vyhovel a určil, že Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500107244 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 17.3.2015, z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500086067 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 22.10.2014, z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500015938 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 28.9.2012, z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500086066 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 22.10.2014, z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500022055 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 28.2.2013, z Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8100038361 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 21.7.2011 sú neplatné, napadnutými výrokmi I. súd určil, že zmluvy o úvere č. 8100038361 zo dňa 21.7.2011, 8500015938 zo dňa 28.9.2012, 8500022055 zo dňa 28.2.2013 sú neplatné, výrokom II. súd určil, že zmluvy o úvere č. 8500086066 zo dňa 22.10.2014, 8500086067 zo dňa 22.10.2014, 8500107244 zo dňa 13.3.2015 sú bezúročné a bez poplatkov, výrokom IV. titulom bezdôvodného obohatenia uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.908,82 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom V. súd návrh na prerušenie konania zamietol, výrokom VI. žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie v napadnutých výrokoch nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Jednou z odvolacích námietok žalovaného, pritom však zásadnou bolo namietanie, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, absentujú právne preskúmateľné právne závery, súd sa nezaoberal obranou žalovaného.

11. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

12. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka

konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Tu je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje ani presvedčivé hodnotenie dôkazov, keďže v ňom nie je nepochybným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie. Súd prvej inštancie nevysvetlil úvahu vedúcu k výroku I., ktorým určil, že zmluvy o úvere č. 8100038361 zo dňa 21.7.2011, 8500015938 zo dňa 28.9.2012, 8500022055 zo dňa 28.2.2013 sú neplatné, pretože porovnaním žaloby a výroku I. možno konštatovať, že žalobkyňa sa nedomáhala určenia neplatnosti zmlúv o úvere. Žalobným petitom sa žalobkyňa domáhala určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8100038361, č. 8500022055, č. 8500086066, 8500086067, č. 8500015938, č. 8500107244 je neplatná a že revolvingový úver z uvedených zmlúv je bezúročný a bez poplatkov a zaplatenia sumy 9.908,82 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá skutočnosť vyplýva aj z bodu I. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z akých dôvodov súd prvej inštancie rozhodol o neplatnosti zmluvy o úvere č. 8100038361 zo dňa 21.7.2011, 8500015938 zo dňa 28.9.2012, 8500022055 zo dňa 28.2.2013, ktorá nebola predmetom konania, súd prvej inštancie nevedol žiadne skutočnosti. Z uvedeného potom vyplýva, že výrokom I. rozhodol súd prvej inštancie o niečom čo nebolo predmetom konania. Pokiaľ súd prvej inštancie výrokom V. návrh na prerušenie konania zamietol, výrok vôbec právne a vecne nezdôvodnil, nevedol ktorá strana podala návrh na prerušenie konania, čo bolo jeho obsahom, a dôvody k jeho zamietnutiu. Súd prvej inštancie sa v otázke premlčania a aplikácii 10-ročnej premlčacej doby nevysporiadal s ostatnou judikatúrou NS SR uvedenou v uznesení NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018, ktorý v bode 21. uviedol, že „dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa“. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal stranám možnosť konať pred súdom a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní.

15. Z obsahu podania žalovaného zo dňa 31.8.2018 vyplýva, že žalovaný v ňom predostrel rozsiahlu skutkovú a právnu argumentáciu, ktorou poprel skutkové a právne tvrdenia žalobkyne. Žalovaný sa vyjadril k poskytnutým sumám úveru a k ich započítaniu, k dohode o poskytnutí služby, k poplatkom spojených so spotrebiteľským úverom, k náležitostiam zmlúv o úvere (k termínu konečnej splatnosti úveru, k výške RPMN), k neprijateľnosti zmluvnej pokuty, k neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, poprel výšku bezdôvodného obohatenia uplatnenú žalobkyňou, poukázal na nesprávnosť žalobkyňou uvedenej celkovej výšky poskytnutých plnení, uplatnil námietku premlčania uplatnených nárokov. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. O takýto prípad išlo aj v súdenom spore a hoci odôvodnenie napadnutého rozsudku je rozsiahle, súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na predmetné podanie žalovaného a neposkytol mu žiadnu repliku na ním predostreté skutkové a právne otázky. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom a tým tiež bola naplnená dôvodnosť odvolacej argumentácie žalovaného, v ktorej správne žalovaný poukázal i na rozsiahlu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a odbornú literatúru vo vzťahu k povinnosti súdu vyrovnáť s argumentmi strán.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. V odôvodnení súd odcituje právnu normu a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto normy. Táto náležitosť odôvodnenia rozsudku v prevažnej miere absentuje, keďže súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku sa okrem kvalifikácie vzťahu medzi stranami ako vzťahu zo spotrebiteľskej zmluvy, nevyjadril k interpretácii ostatných právnych noriem aplikovaných na daný prípad. Pokiaľ nie je zrejmé, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, keď odôvodnenie jeho rozsudku obsahuje zoznam čiastkových skutkových zistení bez bližšieho zdôvodnenia, z akých dôkazov vyvodil súd prvej inštancie skutkové zistenia, a to bez vytvorenia záveru o celkovom skutkovom stave (ktorý má vo svojom súhrne predstavovať skutkovú situáciu predvídanú hypotézou právnej normy) a odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neodôvodnil zvolený spôsob rozhodnutia v prejednávanej veci, viedli k nesplneniu požiadavky obsiahnutej v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku na riadne odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu, nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého rozhodol o podanej žalobe spôsobom uvedeným vo výrokoch I., II., IV., V., VI. rozsudku. Len dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie môže zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne rozhodnutie a náležité odôvodnené rozhodnutie napĺňa ústavné kritéria vyplývajúce preň z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. o určení neplatnosti zmlúv, II. o určení bezúčinnosti a bezpoplatkovosti zmlúv, IV. o vydanie bezdôvodného obohatenia, V. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a VI. o náhrade trov konania zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

19. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinstančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie v zrušenej časti procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmierneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

20. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec v zrušenej časti prejednať, znova v zrušenej časti posúdiť žalobou uplatnené nároky vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska

všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova v zrušenej časti rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

21. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

22. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).